

Κανείς όμως δεν επρόσεχε.
— 'Ας πετάξουμε παρακάτω, είπε ο σπουργίτης.
'Εδώ δεν έχουν καρπό να μᾶς ἀκούσουν.
Καί πέταξαν στὰ κλαδιά τοῦ κήπου.
— «Μπλαμπλαούα, σύρλ-σύρλ, πύλι-πυλί», φώναξαν
δυνατά μαζί και τὰ τρία.
'Αμέσως τότε ὅλα τὰ πουλιά τοῦ κήπου μαζεύτηκαν
μέ στοργή τριγύρω τους.
— Τί τρέχει, τί τρέχει; ρώτησαν γλυκὰ χίλιες φω-
νίτσες.

Τὸ περισσότερι ἄνοιξε τὴ μυτίτσα του κι' εἶπεν ἀπλά,
χωρὶς αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ φουσκώσει πὰ τὰ πούπου-
λά του.

— 'Ερχόμαστε ἀπὸ τὴν πόλη. Πρέπει νὰ διαμαρ-
τυρηθοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνη!

— Γιὰ τὴν εἰρήνη, γιὰ τὴν εἰρήνη, τραγούδησαν
ὅλα μαζί τὰ πουλάκια.

Τὸ περισσότερι περιμένε ὡς ποῦ νὰ πάθουν κι' ὕστε-
ρα εἶπε πάλι:

— Τὸ κλαδί τῆς ἐλιάς ἐγὼ δὲν τὸ πῆγα. Πρέπει νὰ
διαμαρτυρηθοῦμε!

— Πρέπει, πρέπει, φώναξαν σύμφωνα ὅλα τὰ
πουλιά.

Καὶ καθὼς ἡ μέρα προχωροῦσε στὸ δεῖλι, ἕνα ἀπα-
λό τραγοῦδι ἄρχισεν ἀπὸ ὄλες τὶς γωνιές τοῦ κήπου,
ποῦ δυνάμωνε καὶ δυνάμωνε ὡς ποῦ πέρασε τὰ σύγγε-
φα κι' ἔφτασε στὸ γαλάζιο οὐρανὸ σὰν παράπονο καὶ
διαμαρτυρία.

X. STRICH

MIA NYXTA...

*Τὰ θουρωμένα μάτια σου βαθεῖα
τὸν πόθο ἀντιφεγγίζουν τῆς ψυχῆς σου,
καὶ στὴ θερμὴ μου ὡς σ' ἔσφιγγα ἀγκαλιά,
ἐνοιωθὰ τὴ λαχτάρα τῆς πνοῆς σου.*

*Στὴ νύχια μονότονη βροχὴ
κροτάλιζε πάνω στὸ πεζοδρόμι...
Δὲ φάνταζε κινούμενη ψυχὴ
τὰ σπίτια ὅλα κλειστὰ κ' ἔρημοι οἱ δρόμοι.*

*Οὔτε ἀνηγοῦσε ἀπόμακρη φωνή,
κι' ἡ θάλασσα κοιμῶταν κουρασμένη,
μόνη ἢ ἀργιὰ βροχοῦλα ἢ οἰγανή
στὸ τζάμι μας σιγῶτιζε σβουμένη.*

*... Στὴν κερμασοῦλα ἢ λάμπα θριαμβικὰ
λαχταριστὸ ἕνα φῶς γύρω σκορποῦσε,
κι' ὅλα φαντάζαν μέσα μαγικά,
σὰν κάτι τι τρελλὸ καὶ τὰ μεθοῦσε.*

*Κι' ἐγὼ μὲ σένο, ὦ κόρη ἀφροσπαστή,
σιραγγίζαμε τῆς γλύκας τὸ ποτήρι,
ποῦ ἡ νιότη μᾶς ἐπρόσφερε γυριή,
οἷτῆς ἡδονῆς τὸ λάγνο θουισοτήρι.*

*Κι' ὄντας στὴν ἀργοξύννητην αὐγὴν
ἦπνος βαθὺς μᾶς πῆρε, ὦ 'Αθροκόμη,
ἀκόμη ὄξω κροτάλιζε ἢ βροχὴ
καὶ θάμπιζαν οἱ λαζπωμένοι δρόμοι....*

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

'Απόσπασμα ἀπὸ ἕνα γράμμα ποῦ-
στελε ὁ συγγραφέας του Ν. Γκόγκολ
στὸ μεγάλο Ρούσσο ποιητὴ Αχ. Πού-
σαιν, ὅταν πρωτοπαίχτηκε ὁ «'Επιθεω-
ρητής» του στὴν Πετρούπολη. Τὸ πολύ-
τιμο αὐτὸ γράμμα μᾶς τὸ μεταφράσε
ἀπὸ τὰ Ρούσσικα ἡ Διδά 'Αθηνά Ι. Σα-
ρανίδη, πούχει μεταφράσει τὴν «'Αν-
θὴ» τοῦ 'Αντρέγιεφ, ποῦ παίχτηκε
πέρσι στὸ «Θέατρο Κυβέλης», καθὼς
κι' ἄλλα διαλεγτὰ ἔργα τῆς νεώτερης
Ρούσσικης φιλολογίας.

Παίχτηκε ὁ «'Επιθεωρητής» μὰ ἡ ψυχὴ μου εἶναι
τόσο παραξένα συχισμένη... Τὸ περιμένα. Τῶξερα
ἀπὸ πρῶτα πὼς θὰ πῆγαινε ἡ δουλειά, κι' ὅμως παρ'
ὅλα αὐτὰ μὲ κυριεψε ἕνα αἰσθημα βαρὺ καὶ θλιβερό.
Τὸ ἴδιο τὸ δημούρηγμί μου μοῦ προξένησε ὄνηια,
μεῦ φάνηκε παράλογο, σὰν νὰ μὴν εἶτανε δικό μου.
'Ο κυριώτερος ρόλος χάθηκε ἔτσι καὶ τῶξερα. 'Ο
Ντιούρ (Ρούσσοσ ἠθοποιὸς) δὲν κατάλαβε οὔτε σιγ-
μὴ τί εἶναι ὁ Χλεστακόφ. 'Ο Χλεστακόφ γίνηκε κάτι
παρόμοιο μὲ τὰ γελοῖα πρόσωπα τοῦ Μποντεβίλ, ποῦ
μᾶς κουβαλήθηκαν τώρα τελευταῖα ἀπ' τὰ παριζιά-
νικα θέατρα. Γίνηκε ἕνας κοινὸς ἀπατεώνας—ἄχρω-
μο πρόσωπο, ποῦ στὴ διάρκεια δυὸ αἰώνων μᾶς πα-
ρουσιάζεται πάντα μὲ τὸ ἴδιο κοστοῦμι. Μὰ εἶναι
δυνατὸ νὰ μὴν φαίνεται ἀπ' τὸ ρόλο αὐτόνε τί πραγ-
ματικά εἶναι ὁ Χλεστακόφ; 'Ἡ μήπως μὲ κυριεψε
μὰ παράκαιρη τυφλὴ περηφάνεια καὶ οἱ δυνάμεις
μου ν' ἀποδώσω ἕνα τέτοιο χαρακτήρα ἦσαν τόσο μι-
κρές, ὥστε οὔτε ἴχνος ὑπαινιγμοῦ ἔμεινε μέσα ἐκεῖ
γιὰ τὸν ἠθοποιό; 'Ὡς τόσο, ἐμένα μοῦ φαινότανε τό-
σο ἀπλὸς αὐτὸς ὁ χαρακτήρας! 'Ο Χλεστακόφ δὲ
λέει καθόλου ψέματα, δὲν εἶναι ψεύτης ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος, παρὰ ξεχνᾷ κ' ὁ ἴδιος πὼς λέει ψέματα καὶ
σχεδὸν ἀρχίζει νὰ πιστεῦη σ' αὐτὰ ποῦ λέει. Σαφνιά-
στικε πιά, εἶναι στὸ κέφι, βλέπει πὼς ὅλα πᾶνε καλά,
τὸν ἀκοῦνε σὰ μιλάει καὶ γι' αὐτὸ ἢ κουθέντα του γί-
νεται εὐκολη, ἀβίαστη, μιᾶ ἀνοιχτόκαρδα, μιᾶ μ'
ἀπόλυτη εἰλικρίνεια καὶ λέγοντας ψέματα δείχνει ἀ-
κριβῶς τί εἶναι στὴν πραγματικότητα.

Γενικὰ οἱ ἠθοποιοὶ μας δὲν ξέρουν καθόλου νὰ λέ-
νε ψέματα. Φαντάζονται ὅτι τὸ νὰ λένε ψέματα ση-
μαίνει μοναχὰ νὰ φλυαροῦνε. Νὰ λέη κανεὶς ψέματα
εἶναι νὰ μιᾶ μ' ἕνα τόνο ποῦ νὰ πλησιάζη τόσο πολὺ
στὴν ἀλήθεια, τόσο φυσικό, μὲ τόση ἀδωότητα, σὰν
νὰ λέη τὴν πῶδ μεγάλη ἀλήθεια. 'Εδῶ ἀκριβῶς βρῖσκε-
ται ὅλο τὸ καμικὸ τῆς ψευτιάς. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος
πὼς ὁ Χλεστακόφ θὰ κέρδιζε περισσότερο ἀν ἔδινα
αὐτόν τὸν ρόλο σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πῶδ κοινούς ἠθοποι-
οὺς καὶ νὰ τοῦλεγα μοναχὰ πὼς ὁ Χλεστακόφ εἶναι
ἕνας ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, comme il faut, μ' ὅλη
τὴ σημασία τῆς λέξης, ἔξυπνος ὡς κι' ἀγαθὸς ἀκό-
μα, καὶ πὼς τοῦ μένει μοναχὰ νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὁ-
πως ἀκριβῶς εἶναι. 'Ο Χλεστακόφ δὲ λέει ψέματα μὲ
πάθος, μ' αἰσθημα τὰ μάτια του ἐκφράζονε τὴν ἡ-
δονὴ ποῦ δοκιμάζει ἀπ' αὐτό. Εἶναι ἴσως ἡ καλύτερη,